

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE

Indianklubbsnoteringar nr 14, 2012

ansvarig utgivare: Bertil Thörn
utgivningsdatum: 2012-07-13

SEMESTERTIDER

Jag antar att många nu har påbörjat sina semestrar. Oss pensionärer är det dock synd om. Vi får ju aldrig någon semester... och följaktligen får vi ju ingen semesterersättning heller. Det här är orättvist, och vi som har jobbat och slitit i alla år och betalat skatt och... Men, skit samma... Vi får väl skryta med att vi i alla fall numera är statligt anställda. Förr var det ju fint, har jag för mig. Min farfar han var minsann stins han! I Statens Järnvägar! Nej, för resten... det var ju Norsholm - Västervik - Hultsfreds Järnvägar; NVHJ. Kan det ha funnits privatägda järnvägar redan då? Han var kanske inte statligt anställd när allt kommer omkring. Men han hade i alla fall uniform och allt... och han hade makt. Det var han som fick stopp på tågen minsann! Bara det, alltså... För er stackare, som måste fortsätta att vara anställda hos andra blodsugare, kan det ju kanske vara skönt med lite semester. Så håll till godo! Ni behöver ju inte bry er om att vi pensionärer är lite avundsjuka. Indianerna hade minsann inte heller någon semester... vad jag vet. Och samma väder har vi ju ändå allihopa. Så vi får väl vara nöjda då.

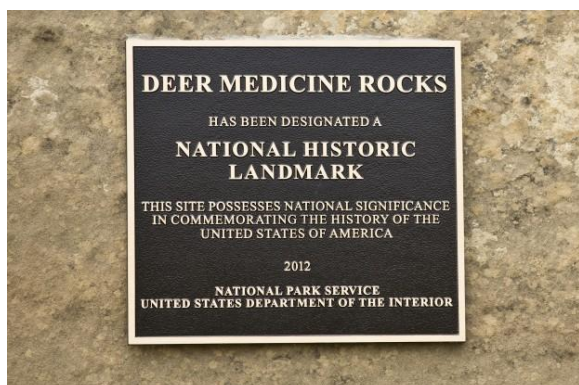
KANSKE SISTA INFORMATIONSUTSKICKET INNAN VI ÅKER TILL USA

Det här blir troligen det sista utskicket med information som jag hinner få ut innan det är dags för oss att fara till "Amerika!" på vår medlemsresa. Möjligen kan det bli något kortare utskick, om jag får ihop något enkelt. Det är av någon underlig anledning alltid extra mycket att göra precis innan man ska iväg. Det är väl konstigt. Man har ett helt år på sig, men plötsligt är tiden bara slut och så står man där och undrar vad det var man glömde. Hoppas ändå att det mesta av materialet till vår medlemstidnings höstnummer ska vara färdigskrivet då. Annars lär ni få vänta på det också. För när vi kommer hem efter de tre veckorna är det mängder av rapporter och reseberättelser som ska skrivas och distribueras. För att inte tala om alla föredragstexter som ska struktureras upp och brännas ner på CD-skivor för distribution till resedeltagarna. Så jag kanske gör klokt i att redan nu varsko om eventuella förseningar.

INVIGNINGEN AV DEER MEDICINE ROCKS SOM HISTORICAL LANDMARK

Platsen vid Deer Medicine Rocks på Jack Baileys ranch i Rosebuddalen, klassades som ett National Historic Landmark den 11 juni. Händelsen firades av en stor skara intresserade på plats. Jag hade väntat mig att få en massa intressanta bilder från Carol Bailey, men hittills har jag bara sett ett antal officiella bilder och de har inte varit så intressanta. Men kanske kommer det så småningom. Några av de bilder jag sett kommer här.

Ranchägaren John "Jack" Bailey i vit hatt

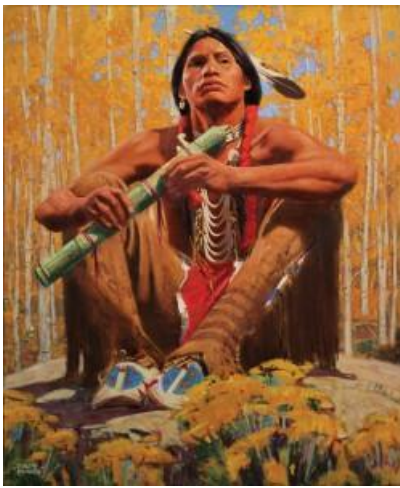
HELLS ON WHEEL PÅ SVENSKA

Den nya filmen HELLS ON WHEELS, som gick på vissa TV-kanaler i vintras finns nu utgiven som DVD och med svenska undertexter. Leif Hansson i Laholm meddelar att filmen kan köpas hos Discshop.se för 299 SEK. Alla sex avsnitten finns samlade i en box innehållande tre skivor konverterade till PAL-systemet (region 2) och omfattar totalt 6 timmar och 40 minuter speltid.

KONSTNÄR ATT HÅLLA ÖGONEN PÅ

*David Mann Conveys The Dignity And Humanity Of
19th-Century Native Americans*

By Gussie Fauntleroy

David Mann, Autumn Flute Song, oil, 24 x 20.

This story was featured in the July 2012 issue of Southwest Art magazine. Order the [Southwest Art magazine July 2012 print edition here](#), or purchase the [Southwest Art magazine July 2012 digital download here](#). Or simply [click here to subscribe to Southwest Art magazine and never miss a story!](#)

Even as a boy, David Mann understood that beneath the adventure of 19th-century Plains Indian life was the far-less-romantic reality of hardship and close-to-the-bone survival. He knew, even then, that he was grateful for the comforts of his life in Bountiful, UT, where he vicariously enjoyed the Old West in books featuring the imagery of artists like Alfred Jacob Miller, Wesley Dennis, Will James, Frederic Remington, and Charles M. Russell.

But it wasn't until Mann was 19, serving as a Mormon missionary among Apache, Navajo, Pueblo, and other tribes in the Southwest, that he began to fully appreciate how life in a remote, nonmodernized setting could carve a culture of dignity and deep spiritual strength out of the challenges and joys of daily life. The experience of traveling to isolated homes in the vast dirt-road distances of the Navajo Reservation, in particular, opened Mann's eyes to realities that were foreign to his own.

On one such occasion, he and a missionary companion knocked on the door of a remote hogan, the traditional round structure of the Navajo, as dark was gathering on a chilly night. A voice responded from within. Mann opened the door to find an elderly couple ready for sleep on a mattress on the floor. There was no fire in the woodstove, and the old man and woman were covered in layers of blankets for warmth. "I was quite stunned by that," the artist recalls. "It made me realize how difficult life could be, just for survival. It gave me even more respect for the toughness of early Native Americans and how they lived so close to the earth."

In his award-winning paintings of Native Americans prior to the mid-1800s, it is this quality of calm strength, as well as a sense of shared humanity, that Mann attempts to convey. Collectors are drawn to his work at such prestigious annual shows as the Prix de West Invitational in Oklahoma City and the Masters of the American West in Los Angeles, among others.

David Mann, Way of the Cheyenne, oil, 40 x 60.

David Mann's Path To Painting

As a boy, Mann's imagination was fed not only by imagery of the Old West but also by tales of history and stories of Indians from many sources. His father, a farm-journal writer and photographer and a weekend painter, was an avid history buff who brought home books and textbooks from secondhand stores. Wherever the family traveled, he regaled them with facts about the past,

from Lake Bonneville's ancient history to the life of pioneers. "He gave me an appreciation of a sense of place," Mann reflects.

From his mother came firsthand stories of life in one of the most remote and isolated parts of Utah. As the daughter of a sheepherder who was also the local Mormon bishop, she remembered Native Americans coming to her house to talk with her father when she was a girl. Later, to her own children she read such classics as *White Indian Boy: My Life Among the Shoshones* by Elijah Nicholas Wilson. The true story recounts the experiences of an 11-year-old pioneer boy in the Great Salt Lake Basin who ran away from home and lived among the Shoshone Indians for two years.

David Mann, The Medicine Sign, oil, 36 x 48.

Mann's early influences also included seeing and enjoying original art. Among his favorite activities was visiting Salt Lake City galleries and art museums with his father. Young David also loved to watch his father paint, taking in the historical, landscape, and occasional American Indian subjects on his father's canvases. Inspired by these formative experiences and his own passion for drawing and painting, he was certain of his future career—until his

father heard about his plans. “I always figured I would be an artist, although career-wise it was real fuzzy; I didn’t know how that worked,” he recalls. “In high school I told my dad I wanted to be an artist. He said that was a bad idea. He said, ‘Do you know how many \$100 paintings you need to sell to provide for a family?’” The question instilled enough doubt to temporarily put the brakes on a would-be professional artist’s dream.

But while visions of a painting career were tucked away following high school, Mann’s interest in American Indians was only heightened by his time spent among tribes in the Southwest. He had no input on where he would serve his two-year mission assignment; the Mormon Church could have sent him anywhere. So when he received a letter informing him of his destination, he was “quite astonished,” he says, “because that is exactly where I wanted to go.”

While Mann’s time in the Southwest reinforced his appreciation for the earth-connected ways of 19th-century tribes, it also dissolved any concept of Indians as “Wild West” movie icons, replacing it with a knowledge of Native Americans as real people in a contemporary world. These real-life relationships would later include Sioux, Apache, Navajo, and Omaha models for his paintings, some of whom he has worked with for many years.

Returning to Utah after his mission, Mann earned an art education degree at Weber State University in Ogden and went on to what he wryly describes as “one amazing year” of teaching school. “I was not a disciplinarian, not a record keeper. I thought everyone should do art because they loved it,” he grins, “but the school officials didn’t see it that way.” So he moved on to other occupations, including 10 years as a librarian at the state library, always painting in his free time. Eventually his wife volunteered to support the family for five years while Mann focused on getting his art career off the ground. He has been at the easel full time since then.

David Mann, Sioux Summer, oil, 36 x 24.

David Mann’s Art Comes To Life

Today the 63-year-old artist’s easel stands in his home studio in the foothills outside Hyrum, UT. Mountain views provide an appropriate backdrop for his collection of Native American artifacts and clothing—some of which he and his wife have made themselves—that appear in his paintings. Deer and elk wander through the property, and the yipping of coyotes often pierces the night. While Mann owns no horses himself, a number of his neighbors do, allowing him to frequently spend time with horses and ride.

In fact, horses play a vital role in many of Mann’s paintings, as they did in the lives of Plains Indians in pre-reservation days. In *WAY OF THE CHEYENNE*, a group of Native men on horseback rides directly toward the viewer. The central figure is a strong, bare-chested warrior in a traditional headdress, carrying a spear. To one side a rider wears a red cotton shirt, while on the other side a young warrior reaches out to grab a settler’s hat from the man riding alongside him. A trace of smoke rising from behind a hill in the background implies an “event,” as Mann puts it, from which the hat is a trophy. “I liked the idea that this is business for these warriors, but they’re still human, with personalities, and they laugh and joke and move on,” he explains.

Mann’s paintings are noted for their rich colors and skilled rendering of both daytime scenes and those illuminated by the moon. *THE MEDICINE SIGN* places a horse and humans in another kind of light: the flickering warmth of a fire inside a teepee or lodge, where a warrior paints symbols on his horse in preparation for battle. A young boy watches from his position near the horse’s head, a detail the artist enjoys for its suggestion of tradition passed down from one generation to the next.

While tribal rivalries, raids on settlers, and dramatic scenarios were certainly part of the Plains Indian experience, Mann’s focus, most often, is a quieter perspective infused with the feeling of day-to-day life. Such is the case with *SIOUX SUMMER*, in which a man leads his horse across a shallow stream. In the distant background are the teepees of his people’s camp. “It’s not about fighting, not about survival,” the artist observes. “It’s the good part of life and freedom in a beautiful environment. It’s a slice of that life that brings satisfaction and peace.”

For Mann, authenticity in the details of historic clothing, artifacts, and activities of early Plains Indians and Navajos is essential—although it never takes precedence over the artistic vision itself, he says. After extensive research, he envisions a scene and engages one or more Native Americans as models. He selects clothing and artifacts, often choreographing and photographing a series of poses, and then uses these reference photos as he paints. A scene may come alive, for instance, as a muscular, serene, long-haired Omaha man, dressed in beaded leather leggings, moccasins, and a loincloth, sits astride a horse and cradles a model 66 Winchester in his arms. “Then

you get the sun gleaming off the feathers and shadows carving out his features,” the artist relates. “That’s really when the magic starts to happen.”

representation

Legacy Gallery, Scottsdale, AZ, and Jackson, WY.

Featured in the July 2012 issue of *Southwest Art* magazine—click below to purchase:

[Southwest Art magazine July 2012 digital download](#)

[Southwest Art magazine July 2012 print edition](#)

[Or click here to subscribe to Southwest Art magazine and never miss a story!](#)

History Mystery: HERE WERE HANGED 38 SIOUX INDIANS

[Nick Coleman](#) [11 comments](#) [Dakota Conflict](#), [Indians](#), [Mankato Hanging 1862](#), [Minnesota](#), [The 38 Warriors](#)

Apr10, 201

A mystery popped up last week, one that serves as a metaphor for the difficulty Minnesota faces — in this 150th anniversary year — in acknowledging the Dakota War of 1862 and its aftermath of racism, retribution and white triumphalism.

A large monument that noted the spot along the Minnesota River where [38 Dakota warriors were hanged on the day after Christmas in 1862](#) — the largest mass execution in American history — has gone missing. One man says he knows where it is — but he ain’t saying.

The 6-foot-tall granite marker, weighing more than four tons, was erected a century ago, in 1912, on or near the spot where the warrior’s bodies are believed to have been hastily buried in shallow, sandy graves — graves that proved easy to rob as

frontier doctors, including the father of the famous Mayo Brothers, spent the night pulling out the dead Indians and taking them away to their surgeries so that they might be flayed and dissected and displayed like so many animals.

As Mankato State University [Prof. Melodie Andrews noted in a lecture last week](#), the resemblance of the monument to a somber gravestone was deeply ironic:

The “grave” was empty.

Eventually, the racial boast that seemed to trumpet the triumph of the white race started seeming hollow, too. In the 1920s, Andrews says, Clarence Darrow was horrified by the sight of the marker, saying, “I would never believe that the people of a civilized community would want to commemorate such an atrocious crime.”

One hundred and fifty years after the war that scarred and shaped the new state of Minnesota, we don’t know exactly how to discuss the causes and the effects of 1862, but we know enough to be embarrassed by the way these things used to be portrayed. The Mankato Marker made us uneasy, and brought old pains to the surface.

It had to go. But where? Nobody knows.

By the 1970s, after being moved three or four times, the marker was quietly removed from public display and stored in a city works garage. But it vanished from its storage site sometime in the mid-1990s, and has never been seen again. Like the Dakota Conflict itself, it has been out of sight, but hardly out of mind. Efforts to locate the marker, or to determine its fate, have been made, uncovering various rumors but no actual sign of the marker.

A couple of days after Prof. Andrews' lecture, however, The Free Press ran an [interview with former Mankato Mayor Stan Christ](#), who now lives in Missouri. Christ, whose heritage includes Dakota Indian ancestry, told the newspaper's Brian Ojanpa that he knew where the marker is, and for a very simple reason:

"I got rid of it," he declared flatly.

But he refused to say *where*, whether he dumped it in the Minnesota, or disposed of it on the Lower Sioux Indian Reservation near Morton, Minn., as some people believe, or whether the stone was ground up into gravel and now lines someone's garden path.

"There's only three people in the world who know, and two of them may be dead," said Christ, who is 72.

There is a modern plaque that marks the hanging site, and a large sculpture of a buffalo that was installed there in 1987, on the 125th anniversary of what should be known not only as the country's largest mass execution, but also as the place on which one of the country's greatest miscarriages of justice was carried out. And a plan is under consideration for a [new monument that would list the names of the 38](#), instead of just lumping them together as nameless, dead Indians.

But the case of Mankato's Missing Marker highlights the difficulty that Minnesota still has of coming to terms with the genocidal policies and racism that drove the Dakota to the brink of destruction, sparked a desperate short-lived war for survival and led to more than a century — 150 years, really — of denial and forgetfulness on the part of the state that was built upon the bones of its original inhabitants. *Here Were Hanged 38 Indians? Why? What happened after that? What led up to it?*

That marker had to go: It didn't represent the truth, an explanation or the end of the story. It — and its unceremonious disappearance — represented the end of the old way of telling it. We are still trying to figure out how to begin telling the real story.

HEMSIDAN

På vår hemsidas första sida finns som ni vet längst ner i vänstra hörnet en länk ni kan klicka på för att se en liten filmsekvens. Nu har jag inte lagt upp någon ny sådan på ett bra tag.

Men nu är det dags att gå in där och titta igen.

Och den här gången har jag valt att gå ifrån modellen med en inkopierad filmsnutt. I stället får ni här ett mycket intressant kombinerat bild- och textspel från Buffalo Bill Historical Center, där ni kan ta del av en hel del material om och med Buffalo Bill.

Det här är något man har tagit fram nu i samband med att man återinvigt den avdelning inom museet som handlar om Buffalo Bill själv. Vi hoppas senare få ett utlåtande från Curt Währme, som besökte utställningen bara någon vecka efter själva återinvigningen. Men enligt förhandsuppgifter så lär det ha blivit en mycket lyckad upprustning. Vi väntar med spänning på mera information.

Håll nu till godo med fina bilder och intressanta texter om Buffalo Bill, hans liv och hans verk.

BOKFYND

Den som söker, han finner... Jo, så är det. Och det behöver inte vara något märkvärdigt, som är svårt att få tag i, eller något man har letat efter länge. I det här fallet var det en bok och den stod redan i min bokhylla!!!

Jo, det är sant... Jag skulle ha tag i något nytt att läsa häromdagen, efter att "bara" ha plöjt igenom material om Minnesotaupproret nu de senaste månaderna. Jag hade inget speciellt i åtanke. Jag ville bara ha något annat att förströ mig och min hjärna med.

Jag brukar "skryta" för alla, med att jag faktiskt har läst det allra mesta av de runt 700 volymer som finns i mitt bibliotek. Men det är naturligtvis en sanning med en viss modifikation. För visst finns det enstaka saker som det inte direkt har känts som att det varit läge att lägga tid på förut. Men nu passade det bra. Nu behövdes något som inte direkt skulle bära fram till något speciellt. Det var alltså mest förströelse som behövdes för att få lite avkoppling.

Och det är väl nästan så att man får skämmas, men där har det stått en Helmer Linderholm i 36 år, (jo, ni läste rätt - trettiosex år!!!) och bara samlat damm. Hur är det möjligt? Ja, jag vet inte själv. Men så är det. 1976 gav Helmer ut boken **NYA SVERIGES HISTORIA 1638 - 1655**, med underrubriken **Vårt stora indianäventyr**, på Tidens Förlag .

Jag tror att jag skaffade den samma år, när INDIANKLUBBENS medlemmar träffades på Nils-Erik Baerendtz tjänsterum på Skansen, i Stockholm - där han då var chef. Bland medlemmarna i mötet det året fanns bland andra Helmer Linderholm, en av våra mera kända medlemmar på den tiden och boken presenterades.

Nu var det alltså dags att plocka fram något till förströelse och avkoppling. Eftersom vi snart ska uppleva delar av den amerikanska östkustens indiankulturer och eftersom vi då kommer att prata en hel del om de stora indianska allianserna, som man kunde finna där för ett antal hundra år sedan, så tyckte jag att det kunde vara läge att läsa lite mera även om vårt eget, svenska försök att etablera en koloni i området. Jag hade plöjt igenom INDIANKLUBBENS alla årsböcker och jag hade tidigare påbörjat såväl Campanius som Lindeströms beskrivningar av kolonin vid Delawarefloden, utan att egentligen riktigt orkat igenom någon av dem. Men så hittade jag Helmer Linderholm. Hans bok var inte så tjock och det kändes som något alldeles lagom att förströelseläsa i.

Så, sagt och gjort, det var enkelt att börja. Inga långa förord, eller andra presentationer. Bara en kort inledning på en sida. Så det första kapitlet var snart påbörjat. Och direkt kändes det, att här fanns det spännande saker. Med ett enkelt, men ändå medryckande språk, lotsade Helmer mig direkt in i historien och det kändes svårt att sluta. Det blev en sen kväll redan första dagen. Och så bara fortsatte det.

Det ska väl ändå sägas att det här är inget märkvärdigt. Men det är historia rakt upp och ner och utan en massa utvinkningar och krumbukter. Det är så lätt att läsa att det liksom går av sig självt. Tekniskt är det en liten bok. 21 x13 cm och "bara" 184 sidor. Den inbundna upplaga jag har är dock ett gediget och snyggt arbete, även om papperet är tämligen grovt och lite brunaktigt. Bilderna är tyvärr av klassen "katastrof". En del går inte ens att se vad de föreställer och de två kartor som förekommer är från 1600-talet, vilket inte underlättar. Här skulle man ha kunnat begära mera. I vanlig ordning i svenska böcker saknas index, men det finns en kort bokförteckning av klart intresse i slutet.

Det är egentligen allt. Men texten är som sagt mycket välskriven och dessutom lättläst. Den här boken, som torde gå att finna på antikvariaten, kan varmt rekommenderas. Prova gärna "Bokbörsen" på Internet. Där finns ett flertal exemplar från 65 till 200 kronor.

ÄNNU EN BOK PÅ GÅNG

Här är ytterligare en bok på gång (nyligen släppt) som verkar vara intressant. Är för tillfället slut på Amazon, men kommer säkert att dyka upp snart igen.

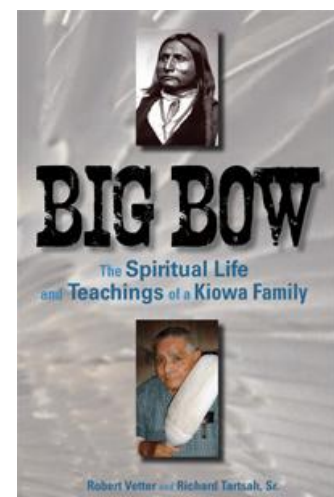
BIG BOW: The Spiritual Life and Teachings of a Kiowa Family

by Robert Vetter and Richard Tartsah, Sr.

World Journeys Publishing

www.worldjourneypublishing.com

Anthropologists are a rare find these days. Yet their work, the comprehensive and often complex study of human beings - from cultural, physical, linguistic, and archaeological perspectives - is ever the more vital today, as societies around the world face massive economic and environmental upheavals, needing to understand each other better to more compassionately and effectively cooperate and solve these crises.

Vetter, a Long Island native, has been bringing visitors into Native American homes since the 1980's, bridging cultures through educational tours and social immersion, while also taking Native American cultures into classrooms, expanding the work of his primary venture, "Journeys Into American Indian Territory."

But *Big Bow: The Spiritual Life and Teachings of a Kiowa Family*, is his lifework. Starting with a promise to a medicine man, "Richie" Tartsah, Sr., a beautiful, heartfelt book has been brought to fruition, the life story of a Kiowa family reaching back to the 1800's and touching Tartsah's great grandfather, Big Bow.

Consider forgetting what you think you know about Native American cultures, and throw yourself into a genuine understanding of one family, and how they represent and practice so many of the values we all so desperately need to remember. *Note: book also includes a CD of songs.*

BESÖK PÅ HEMSIDAN

Antalet besök på vår hemsida gick upp lite i juni. Från 825 i maj till 843 i juni, eller 2,2 %. Vi får glada för det lilla och det är ändå skojigt att se att det finns ett intresse trots att jag inte har varit lika flitig som tidigare med att lägga upp nya saker. Vi ska ta oss i kragen till hösten, när vi har klarat av allt kring vår medlemsresa i augusti.

Hjälp gärna till genom att tala om vad ni skulle vilja se på sidan. Och ni får mycket gärna skicka mig små inlägg som jag kan lägga upp.

HANTVERKSARBETE PÅ SEMESTERN

Från Lars-Erik Karlsson, vår mästehantverkare i Markaryd, har jag för länge sedan fått en beskrivning av hur det går till att tillverka en typisk prärieindiansk ridpiska. Det var meningen att vi skulle ha det här som en artikel i tidningen, men jag har inte lyckats med konststycket att transponera det här mycket proffsiga materialet in i det publishingprogram jag använder för att vår tryckare ska kunna sätta och trycka det. Men kanske kan det fungera om ni här får Pdf-filen och själva åtminstone kan öppna filen och sedan prova på att hantverka lite under semestern. Om ni inte känner för det så duger det att bara titta på det mycket proffsiga upplägget jag fått från Lars-Erik. Håll till godo. Filen går tyvärr inte att bifoga till hemsidan. Men om ni vill ha den, kontaktar ni mig på mailadressen bertil.thorn@bredband.net så skickar jag den till er som en bifogad mailfil.

FREDAG DEN 13:e

Fredagen den 13:e, jo, det var idag det! Men det var väl ingen som råkade ut för något otrevligt hoppas jag. Så låt oss avskrika det här som enbart skrock...

Bästa sommarhälsningar

Bertil Thörn